

Китоби Дониёл — Яксаду ҳафтоду дюм

Сояи Фотима: кушодани таъсири шайтонӣ дар паси рӯёҳои нубуввати Калисои Католикӣ

Jeff Pippenger

2024-04-02

Пешгуии Фотима кори оmodасозии Шайтон буд, то Калисои Католикиро ба таслим кардани ташкилоти худ ба ӯ омода созад, вақте ки ӯ худро ба ҳайси Масеҳ вонамуд мекунад, зеро он «шоҳкори қудрати Шайтон — ёдгории талошҳои ӯст, то бар тахт нишинад ва заминро мувофиқи иродаи худ ҳукмронӣ намояд». Онҳое, ки аз шаҳодати нубувватӣ, ки нақши Фотимаро дар роҳнамоии католикизм муайян мекунад, баҳра нахоҳанд бурд, ба сабаби он ки намехоҳанд ба қобилияти Шайтон барои ба амал овардани мӯъҷизаҳо имон оваранд, худро дар роҳи фирефта шудан қарор медиҳанд. Пешгуии Фотима ба муборизаи дохилӣ дар дохили католикизм ва ба ҷанги католикизм бар зидди атеизм мурочиат мекард.

Ҷанги католикизм бо атеизм мавзӯи ояти ҷиҳилуми Дониёл ёздаҳ аст. Тасвири он мубориза дар соли 1798, дар ояти ҷиҳилум, оғоз ёфт. Он бо ҷанге оғоз ёфт, ки дар он Наполеон, подшоҳи ҷануб, папиро дар соли 1798 асир гирифт, ва сипас шаҳодате, ки дар дохили ин оят омадааст, бо он ба анҷом мерасад, ки подшоҳи шимол подшоҳи ҷанубро дар соли 1989 рӯфта мебарад. Дар дохили он таърих (аз 1798 то 1989), он ду мухолиф дар солҳои 1917 ва 1918 ҳар яке бо рамзгוזории нубувватӣ ишора шудаанд, ки ҳар ду шаҳодати онҳоро ба ҳам мепайвандад, дар айни замон мавзӯи умумии оятро нигоҳ медорад. Пешгуии Фотима, бешак, пешгуии шайтонӣ аст, аммо он мавзӯе аз Каломии нубуввати Худост, ва аз ин рӯ таърихест, ки бояд дуруст фаҳмида шавад.

«Ягона амният барои ҷон дар ин замон он аст, ки дар ҳар қадам бипурсад: Худованд ба бандаи Худ чӣ мегӯяд? Каломии Худованд то абад боқӣ мемонад. Китоби Муқаддас бояд роҳнамои мо бошад, ва ба ҷойи он ки бо ҳикмати одамон машварат кунем ва иддаҳои инсонии фанро ҳамчун ҳақиқати илоҳӣ бипазирем, мо бояд каломии мустаҳкамии нубувватро ҷустуҷӯ намоем. Худо сухан гуфтааст, ва каломии Ӯ бозътимод аст, ва мо бояд имони худро бар «Ҳамин тавр мегӯяд Худованд» бино намоем. Худо мехоҳад, ки мо воқеаҳое, ки дар гирду атрофи мо ба амал меоянд, омӯзем ва онҳоро бо пешгуиҳои каломии Ӯ муқоиса кунем, то дарк намоем, ки мо дар айёми охир зиндагӣ мекунем. Мо Китобҳои Муқаддаси худро мехоҳем, ва мехоҳем бидонем, ки дар онҳо чӣ навишта шудааст. Толиби ҷиддии нубувват бо ошкорсозии равшани ҳақиқат муқофот хоҳад ёфт, зеро Исо гуфт: «Каломии Ту ростӣ аст».» Signs of the Times, October 1, 1894.

Дар ҷанги сеюми ниёбатӣ, чунон ки дар оятҳои саздаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст, қудрате муаррифӣ мегардад, ки худро барои барқарор сохтани рӯё баланд мекунад. Он оят дар соли 200 то милод иҷро шуд, вақте ки «румиён ба ҷонибдорӣ подшоҳи ҷавони Миср даҳлат карданд» ва «қарор доданд, ки ӯ аз ҳалокате, ки Антиохус ва Филипп тадбир карда буданд, муҳофизат карда шавад». Оят ва таърихи соли 200 то милод нишон

медиҳанд, ки андаке пеш аз қонуни якшанбе, бар асоси даъвои дифоъ аз ҷойгузини заифшудаи Путин, дар замоне ки Иёлотӣ Муттаҳида ва Созмони Милалӣ Муттаҳид (Селевкус ва Филиппи Мақдуния) тасмим гирифтаанд қаламравҳои Русияро бигиранд ва онҳоро ба манфиати муштараки худ тақсим кунанд, Руми папавӣ (фоҳишаи Сур) ба навохтани мусиқии худ оғоз хоҳад кард, ҳамзамон ки ба пеш хоҳад рафт, то бо подшоҳони замин зино кунад.

Соли 533 ва фармони Юстиниён он гоҳ тақроран ба амал хоҳад омад, чунон ки ба таври пешгӯёна дар боби сздаҳуми китоби Ваҳй, ояти ду, тасвир ёфтааст, ки нишон медиҳад аждаҳо (Руми бутпараст) ба папавӣ се чизро фароҳам хоҳад овард.

Ва ҳайвоне ки дидам, ба паланг монанд буд, ва пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер буд; ва аждаҳо қудрати худро, ва тахти худро, ва ҳокимияти бузург ба вай дод. Ваҳй 13:2.

Аждаҳои Руми бутпараст «тахти» худ, (шаҳри Рум)-ро, дар соли 330 ба папавӣ дод, ҳангоме ки Константин пойтахти худро ба Константинопол кӯчонд. Кловис аз соли 496 оғоз намуда, «қудрати» низомии худро ба папавӣ дод, ва дар соли 533 Юстиниан «ҳокимияти» шаҳрвандиро ба папавӣ супурд. Панҷ сол баъд, Руми бутпараст папагиро бар тахт нишонд, чунон ки дар оятҳои шонздаҳ, сию як ва чилу яки Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст. Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида дар ҷанги сеюми ниёбатӣ пирӯз мегардад, папавӣ бар қудрати коммунистии Русия, ки мавзӯи пешгӯии Фотима аст, ғолиб хоҳад омад. Ҷангҳои ниёбатӣ имзои ҳақиқатро доранд, зеро ҳар се набард ба воситаи артиши ниёбатии папавӣ анҷом меёбанд.

Аввалин ва охирин лашкари ниёбатии папа Иёлотӣ Муттаҳида мебошад (протестантизми муртад). Лашкари миёнаи ниёбатӣ нозиҳои Украина мебошанд, ки ҳамчунин дар Ҷанги дуҷуми ҷаҳон лашкари ниёбатии католикӣ бар зидди Русия коммунистӣ буданд. Се ҷанги ҷаҳонӣ ҳастанд, ва се ҷанги ниёбатӣ низ ҳастанд. Ҷанги дуҷуми ҳам ҷангҳои ҷаҳонӣ ва ҳам ҷангҳои ниёбатӣ нозизм буд. Ҷанги кунунӣ дар Украина ҷанги сарҳад аст, ки аввалин бор оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳро дар ҷанги Рофие иҷро намуд. Ҷанг дар Украина ҳоло дар замони дувуми се зарбаи Ислом аз воҳи сеюм ба анҷом расонида мешавад, ҳарчанд Ислом дар ҳамон ҷанги мушаххас иштирок надорад.

Зарбаи аввал бар зидди замини рӯҳонии ҷалолманд 11 сентябри соли 2001 буд, ва охирини он се зарба дар замони қонуни якшанбе хоҳад буд, ва боз бар зидди ҳамон замини рӯҳонии ҷалолманд хоҳад буд. Зарбаи дуҷуми он се зарбаи ислом аз воҳи сеюм бар зидди замини аслии қадимии ҷалолманд 7 октябри соли 2023 буд. Он ҷанг дар айнаи ҳамон минтақае ҷараён дорад, ки Птолемей дар ҷанги Рафия дар он ҷо пирӯз шуда буд. Исо баён намуд, ки дар айёми охир ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳанд буд.

Ҷангҳои ки Исо ба онҳо ишора кард, дар таърих ба вукӯъ меоянд, дар он замоне ки таъсири ҳар рӯё ба иҷро мерасад, ва ин воқеиятро Ҳизқиёл сабт намудааст. Дар он таърих омадани воҳи сеюми Ислом, ҷанги дуҷум ва сеюми ҷангҳои ниёбатӣ, тақрори Ҷанги шаҳрвандии Амрико ва тақрори Ҷанги Инқилобии Амрико муаррифӣ шудаанд. Ин ҷангҳо дар давраи

таърихи мухргузории саду чилу чор ҳазор ба анҷом мерасанд, ва ҳангоми қонуни якшанбеи наздик Худованд лашкари Худро ҳамчун аломат бармехезонад, ҳамзамон ки чанги ниҳой, сеюми ҷаҳонӣ оғоз меёбад, ва ҳамзамон ки Исломи войи сеюм хашми худро бар халқҳо шиддат мебахшад.

Ва шумо аз чангҳо ва овозаҳои чангҳо хоҳед шунид; нигоҳ кунед, ки ошуфта нашавед; зеро ҳамаи ин чизҳо бояд воқеъ шаванд, лекин анҷом ҳанӯз нарасидааст. Зеро халқе бар зидди халқе ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад; ва дар ҷойҳои гуногун гуруснагиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо хоҳад буд. Ҳамаи инҳо оғози дардхост. Матто 24:6–8.

Дар вақти мухргузории саду чилу чор ҳазор, ду гурӯҳи халқи Худо аз рӯи қобилияти дидан ва шуниданашон муайян мегарданд.

Пас, Ман бо онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, зеро дида, намебинанд; ва шунида, намешунаванд ва намефаҳманд. Ва бар онҳо пешгӯии Ишаё ба амал меояд, ки мегӯяд: «Бо шунидан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бо дидан хоҳед дид, вале нахоҳед дарк кард; зеро дили ин қавм ғафс шудааст, ва гӯшҳои он дар шунидан кунд гардидааст, ва ҷашмони худро бастаанд; мабодо бо ҷашмони худ бинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгашт кунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам». Аммо хушо ҷашмони шумо, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Матто 13:13–16.

Дар он давраи замон, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, Исо гуфт: «шумо овозаи чангҳо ва хабарҳои чангҳоро хоҳед шунид». Дар китоби Ваҳй, Юҳанно намояндаи онҳост, ки овози Масеҳро мешунаванд.

Ман дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам, ва аз паси худ овози бузургеро шунидам, мисли карна. Ваҳй 1:10.

«овозе», ки ӯ шунид, «мисли карнай» буд, ва карнай рамзи чанг аст, ва ӯ овозро аз пушти сар шунид. Пас ӯ баргашт, то овозро бубинад.

Ва ман баргаштам, то овозро, ки бо ман сухан мегуфт, бубинам. Ва чун баргаштам, ҳафт шамъдони тиллоиро дидам; ва дар миёни ҳафт шамъдон шахсе монанди Писари Одам буд, ки либосе дар бар дошт, то ба по мерасид, ва бар сина бо камарбанди тиллоӣ баста шуда буд. Сар ва мӯйҳои ӯ мисли пашм сафед буданд, мисли барф сафед; ва ҷашмонаш мисли шӯълаи оташ; ва пойҳоиаш монанди миси соф, чунон ки дар кӯра тафсонда шуда бошад; ва овозаш мисли садои обҳои бисёр. Ва дар дасти ростии ӯ худ ҳафт ситора буд; ва аз даҳонаш шамшери тезу дудаме мебаромад; ва чеҳрааш мисли офтоб буд, вақте ки дар қуввати худ медурахшад. Ва чун ӯро дидам, назди пойҳоиаш мисли мурда афтодам. Ва ӯ дасти ростии ӯ худро бар ман гузошта, ба ман гуфт: Натарс; Ман Аввал ва Охирам. Ваҳй 1:12–17.

Рӯёи Масеҳ, ки Юҳанно ҳангоме ки баргашт, то овозро бубинад, дид, ҳамон рӯёе буд, ки Дониёл дар боби даҳум дид; ҳамон рӯёе, ки Ишаё дар боби шашум дид; ва ҳамон рӯёе, ки Павлус дид, вақте ки таърихи ҳафт раъдро дид.

«Фурӯтанӣ аз қудсияти дил ҷудонопазир аст. Ҳар қадаре ки ҷон ба Худо наздиктар шавад, ҳамон қадар пурратар фурӯтан ва мутеъ мегардад. Вақте ки Айюб овози Худовандро аз миёни гирдбод шунид, нидо кард: “Аз худам нафрат дорам, ва дар хокистар ва ҷанг тавба менамоям.” Маҳз ҳангоме ки Ишаъё ҷалоли Худовандро дид ва каррубиёро шунид, ки нидо мекарданд: “Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо,” ӯ фаръёд зад: “Вой бар ман, зеро ки ман ҳалок шудаам!” Дониёл, вақте ки фиристодаи муқаддас ба наздаш омад, мегӯяд: “Ҳусни ман дар даруни ман ба фасод табдил ёфт.” Павлус, баъд аз он ки ба осмони сеюм бурда шуд ва суҳанонро шунид, ки ба инсон ҷои нест ба забон оварад, дар бораи худ ҷунин гуфт: “Қамтар аз ҳурдтарини ҳамаи муқаддасон.” Маҳз Юҳаннои маҳбуб, ки бар синаи Исо таъъия мекард ва ҷалоли Ёро дида буд, пеши фариштагон ҷун мурдае афтод. Ҳар қадаре ки мо Наҷотдиҳандаи ҳудро наздиктар ва пайвастатар мушоҳида намоем, ҳамон қадар қамтар дар худ ҷизе хоҳем дид, ки онро маъқул шуморем». Signs of the Times, April 7, 1887.

Ҳангоме ки Ҷабраил рӯъёро барои Дониёл таъбир кард, ӯ воқеаҳои набуввати боби ёздаҳумро баён намуд. Он воқеаҳо тавсифи ҷангҳои, ва дар бознамоии он ҷангҳо рӯъи сабабгор, яъне «маръаи» занона, ки ба сурати «мараҳ» ифода шудааст, боис гардид, ки Дониёл ба сурати Масеҳ диғаргун шавад. Вақте ки Масеҳ мегӯяд: «Дар бораи ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид», Ё ҳамон ҷангҳои муайян месозад, ки дар боби ёздаҳуми Дониёл баён шудаанд. Ё ҳамҷунин равшан месозад, ки барои дидани он рӯъе, ки боиси он мегардад, ки бинанда ба сурати Ё диғаргун шавад, бояд ба ақиб баргардед, зеро овоз аз паси шумост. Ҷангҳои, ки дар Дониёл 11 бознамои шудаанд, тавсифҳои ҷангҳои мебошанд, ки дар таърихи гузашта рух додаанд. Бо шунидани он ҷангҳо дар гузашта, шахс дар бораи таърихе, ки ҳоло ҷараён дорад, таълим мегирад, аммо фақат агар он шахс ҷашмҳои барои дидан ва гӯшҳои барои шунидан дошта бошад.

Ҳангоме ки Ҳизқиёл навишт, ки замоне фаро хоҳад расид, ки рӯъи диғар ба таъхир андохта нахоҳад шуд, ин ба рӯъи ӯ дар бораи муқаддасҳои осмонӣ марбут буд, ки дар он Ҳизқиёл, аз ҷумла, «ҷарҳҳои андаруни ҷарҳҳои»-ро дид, ки Хоҳар Уайт онҳоро ҳамчун ҳамкориҳои печидани рӯйдодҳои инсонӣ муайян мекунад.

«Дар соҳили дарёи Кебор, Ҳизқиёл гирдбодеро дид, ки гӯи аз шимол меомад, “абри азиме ва оташе, ки дар худ мепечид, ва гирди он дурахшише буд, ва аз миёни он ҷизе монанди ранги қаҳрабон.” Як қатор ҷарҳҳои, ки ба ҳамдиғар бурида мебароманд, аз ҷониби ҷор мавҷудӣ зинда ба ҳаракат оварда мешуданд. Болотар аз ҳамаи инҳо “шабоҳати тахте буд, мисли намуди санги ёкути қабуд; ва бар шабоҳати тахт ҷизе буд, ки ба намуди одаме бар болои он монандӣ дошт.” “Ва дар каррубиён шакли дастӣ одаме зерӣ болҳоишон намоён буд.” Ҳизқиёл 1:4, 26; 10:8. Тартиби ҷойгиршавии ҷарҳҳои ҷунон печида буд, ки дар назари аввал онҳо гӯи дар бесарусомонӣ менамуданд; аммо онҳо дар қамолӣ ҳамонҳангӣ ҳаракат мекарданд. Мавҷудоти осмонӣ, ки аз ҷониби дастӣ зерӣ болҳои каррубиён нигоҳ дошта ва ҳидоят карда мешуданд, ин ҷарҳҳои ба пеш меронданд; болотар аз онҳо, бар тахти ёкути қабуд, Зоти Азали қарор дошт; ва гирди тахт рангинқамон буд, ки рамзи раҳмати илоҳӣ мебошад.»

«Чунон ки он печидагиҳои монанди чарх зери роҳнамоии дасте буданд, ки дар зери болҳои каррубиён қарор дошт, ҳамон тавр бозии печидаи воқеаҳои башарӣ зери назорати илоҳӣ мебошад. Дар миёни низоъ ва ошӯби халқҳо, Ё, ки бар фарози каррубиён нишастааст, ҳанӯз ҳам қорҳои заминро ҳидоят мекунад.

Таърихи халқҳо, ки яке пас аз дигаре замону ҷойи барои онҳо муқарраршударо ишғол намудаанд ва ноогоҳона ба он ростие шаҳодат додаанд, ки ҳуди онҳо маъноӣ онро намедонистанд, ба мо суҳан меғӯяд. Ба ҳар халқ ва ба ҳар фарди имрӯз Худо дар нақшаи бузурги Худ ҷойе муайян кардааст. Имрӯз одамон ва халқҳо бо шоқули дар дасти Ё, ки ҳеҷ гоҳ иштибоҳ намекунад, андоза карда мешаванд. Ҳама бо интиҳоби худ тақдирӣ худро муайян мекунанд, ва Худо бар ҳама ҳукмронӣ мекунад, то мақсадҳои Худро ба анҷом расонад.

«Таърихе ки АЗАЛӢ-ҲАСТӢИ бузург дар Каломи Худ муайян намудааст, халқа пас аз халқаро дар занҷири нубувват ба ҳам пайваста, аз абадияти гузашта то абадияти оянда, ба мо меғӯяд, ки имрӯз мо дар қадом ҷойгоҳи қараёни асрҳо қарор дорем ва дар замони оянда аз ҷӣ метавон интизор буд. Ҳар он ҷӣ нубувват пешгӯӣ кардааст, ки то замони ҳозира бояд ба вуқӯъ пайвандад, дар саҳифаҳои таърих инъикос ёфтааст, ва мо метавонем мутмаин бошем, ки ҳар он ҷӣ ҳанӯз дар пеш аст, ба тартиби худ иҷро хоҳад шуд.»

«Воҷғӯнии ниҳони ҳамаи ҳукмронӣҳои заминӣ дар каломи ростӣ ба таври равшан пешгӯӣ шудааст. Дар он нубуввате, ки ҳангоми эълон шудани ҳукми Худо бар подшоҳи охириини Исроил гуфта шуд, ин паём дода шудааст». Education, 178, 179.

Чархҳои мураккабе, ки дар назари аввал гӯё дар ошӯфтагӣ менамоянд, ҳамон бозии мураккаби рӯйдодҳои инсонӣ мебошанд, ки дар кашмакаш ва ғавғои халқҳо таҷассум ёфтаанд. Таърихе, ки Масеҳ дар Каломи Худ муайян намудааст, ба мо меғӯяд, ки мо дар қучо қарор дорем, ва бо ҳамин суқути ниҳони ҳамаи салтанатҳои заминиро муайян месозад. Замони муҳригузориин яксаду ҷилу қор ҳазор он ҷое аст, ки таъсири ҳар як рӯё ба иҷро мерасад, ва дар доираи он таърих қархҳо қангҳо ва овозаҳои қангҳоро намоёндагӣ мекунанд, ки Масеҳ онҳоро «оғози ғамҳо» номидааст. Оғози ғамҳо 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, зеро ҳамон вақт замони муҳригузориин яксаду ҷилу қор ҳазор оғоз ёфт, ва фариштаи муҳригузор муҳри Худро бар онҳое меғузорад, ки барои қабохатҳое, ки дар дохили қалисо ва дар замин ба амал оварда мешаванд, нола ва фиғон мекунанд.

Қангҳо дар замин барои онҳое, ки он қиро, ки ин қангҳо ифода мекунанд, мебинанд ва мешунаванд, андӯх меоваранд. Таърихи муҳригузорӣ суқути ниҳони ҳамаи салтанатҳои заминиро муайян месозад, ва сарнагун шудани он салтанатҳо дар таърихи нубувватиин гузашта пайгирӣ қардидааст. Ҳангоме ки Ишаё, дар боби шашум, ҳамон рӯёро дид, ки Юҳанно, Дониёл, Ҳизқиёл, Айюб ва Павлус дида буданд, ӯ ихтиёран розӣ шуд, ки барои он замон ин паёмро расонад, аммо ӯ қурсид, ки то қай бояд ин паёмро расонад?

Ва овози Худовандро шунидам, ки меғуфт: «Қиро бифиристам, ва қист, ки барои Мо биравад?» Он гоҳ ман гуфтам: «Инак ман; маро бифирист». Ва Ё гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Шунидан — бишнавед, вале нафаҳмед; дидан — бубинед, вале дарқ

накунед”. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онро гарон кун, ва чашмҳои онро бибанд; мабодо бо чашмҳои худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯи намоёнд, ва шифо ёбанд». Он гоҳ ман гуфтам: «Худовандо, то ба кай?» Ва Ӯ ҷавоб дод: «То он даме ки шаҳрҳо бе сокин вайрон шаванд, ва хонаҳо бе одам монанд, ва замин тамоман хароб гардад, ва Худованд одамонро дур барад, ва дар миёни замин таркшавии бузурге падид ояд». Ишаъё 6:8–12.

Ҷавобе, ки ба Ишаъё дода шуд, ин буд, ки Ӯ бояд паёмро то замоне баён кунад, ки «замин тамоман вайрон гардад». Паёми муҳригузори дар замони ҷанг дода мешавад, ва ин ҷанг ба таври мушаххас ҳамчун таъбири рӯёи «марах», ки ҳамаи анбиё онро дида буданд, муайян карда шудааст. Паёми зоҳирӣ барои ба вучуд овардани як таҷрибаи ботинӣ тарҳрезӣ шудааст, аммо танҳо барои онҳое ки «хоҳанд шунид».

Пайванди лашкари вакилии папавии нозихо дар Ҷанги дуюми ҷаҳон, сатр бар сатр, бо лашкари дувуми вакилӣ дар ҷанги дувуми вакилӣ мутобиқат мекунад, ва ҳуди Ҷанги дуюми ҷаҳон низ бо ҷанги дувуми вакилӣ мутобиқат дорад. Пайванди ҷанги дувуми вакилӣ бо ҷанги марзии Рафия, ки ҳоло дар Украина такрор шуда истодааст, аз лиҳози ҷуғрофӣ бо зарбаи дувуми Ислом аз войи сеюм, ки 7 октябри соли 2023 оғоз ёфт, пайваست аст ва ҷарҳҳои нубувватиро даруни ҷарҳҳо ифода мекунад.

Соли 1999 китобе ба нашр расид, ки онро Ҷон Корнвелл навишта буд. Ҷон Корнвелл дар он замон пажӯҳишгари аршади Коллеҷи Исо дар Кембриҷи Англия буд ва рӯзноманигор ва муаллифи соҳиби ҷоиза ба шумор мерафт. Ин китоб ба нақши попи Рум, ки дар давраи Ҷанги Дуюми Ҷаҳон ҳукмронӣ мекард, мепардохт. Китоб аз бобои попи оянда оғоз меёбад, ки дасти ростии Поп Пий IX, маъруф ба Пио Ноно, буд. Дар соли 1849 издиҳомии ҷумҳурихоҳ ба маҷмааҳои Ватикан ҳамла кард ва Поп Пий IX аз шаҳри Рум гурехт. Марде, ки Ӯ бо худ ба бадарға бурд, бобои Эудженио Пачелли буд. Эудженио Пачелли набераи дасти ростии Поп Пий IX буд ва баъдтар ҳуди Ӯ Пий XII шуд; ва китобе, ки дар бораи Эудженио Пачелли навишта шуда буд, «Попи Ҳитлер: Таърихи махфии Пий XII» ном дошт.

Дар ин китоб Корнуэлл таҳқиқ мекунад, ки Попи Пий XII, ки пештар кардинал Эудженио Пачелли буд, то чӣ андоза аз таъқиби яҳудиён аз ҷониби режими наزی дар ҷараёни Ҷанги дуюми ҷаҳон оғох буд ва ба он чӣ гуна вокуниш нишон дод. Ӯ нишон медиҳад, ки ҳомӯшии оммавии Пий XII ва набудани иқдоми Ӯ дар маҳкум кардани Ҳолокост роҳбарии ғайриахлоқии ӯро дар давраи ҷанг ошкор месохт.

Корнвелл барои папагии Пий XII заминаи таърихӣ фароҳам меоварад, аз ҷумла собиқаи дипломатии Ӯ ва печидагиҳои равандҳои сиёсии он замонро. Ӯ равиши Ватиканро дар муносибат бо Олмони фашистӣ баррасӣ мекунад. Корнвелл муайян месозад, ки Пий XII аз маҳкум кардани Ҳолокост ва аз даҳлат ба нафъи яҳудиёни таъқибшуда худдорӣ кард, зеро Ӯ, ҳангоме ки дар соли 1933 кардинал буд, бо Гитлер конкордате ба миён оварда буд, ки итоати католикиро ба фаъолияти Гитлер ваъда меод.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Баъд аз Ҷанги дуҷуми ҷаҳон, баъзе ҷинойткорони ҷангии фашистӣ тавонистанд бо фирор ба кишварҳои гуногун, аз ҷумла ба ҷандин кишвари Амрикои Ҷанубӣ, аз адолат бигурезанд. Роҳҳои асосӣ, ки онҳо барои фирор ва расидан ба Амрикои Ҷанубӣ истифода мебарданд, инҳо буданд:

Ратлайнҳо: Ратлайнҳо роҳҳои пинҳонии фирор буданд, ки аз ҷониби созмонҳои гуногун, аз ҷумла Калисои католикӣ ва идораҳои истихборотии ҳамдард, барои кӯмак ба фашистон ва дигар фирориён ҷиҳати гузаштан аз Аврупо ташкил карда шуда буданд. Ин роҳҳо бисёр вақт истифодаи шахсиятҳои бардурӯғ, ҳуҷҷатҳои сохтакорӣ ва шабакаҳои қочқоро дар бар мегирифтанд, то гузариши онҳо ба паноҳгоҳҳои амн, аз ҷумла Амрикои Ҷанубӣ, осон гардонида шавад.

Ҳуҷҷатҳои сохтакоришуда: Бисёр фирориёни нозӣ шиносномаҳо, равондидҳо ва дигар ҳуҷҷатҳои сафари сохтакоришударо ба даст оварданд, то ҳувиати воқеии худро пинҳон намуда, аз боздошт гурезанд. Онҳо ин ҳуҷҷатҳоро истифода мебарданд, то пеш аз расидан ба Амрикои Ҷанубӣ аз тариқи кишварҳои бетараф ё ҳамдард сафар кунанд.

Ҳамдастии мақомот: Дар баъзе мавридҳо, мансабдорони ҳамдард дар кишварҳои Амрикои Ҷанубӣ нисбат ба ҳузури фирориёни нозӣ ҷашм мепӯшиданд ё ба таври ғайриқонуна ба онҳо дар гурез аз боздошт кӯмак мерасониданд. Баъзе ҳукуматҳо, ба вижа онҳое, ки дорои низомҳои худкомае буданд, ки ба идеологияи нозӣ ҳамдардӣ доштанд, ба ин афрод паноҳ мебуданд.

Ҳиллаҳои ҳуқуқӣ: Бархе аз ҷинойткорони ҷангии нозӣ аз ҳолигоҳҳои ҳуқуқӣ ё аз қонунҳои сусти истирдод дар кишварҳои Амрикои Ҷанубӣ истифода бурданд, то аз истирдод ба Аврупо, ки дар он ҷо барои ҷинойтҳои худ ба ҷавобгарии судӣ кашида мешуданд, қанорагирӣ намоянд.

Дар маҷмӯъ, маҷмӯи роҳҳои махфии фирор, ҳуҷҷатҳои қалбақӣ, шарикӣ ва ҳамдастии мақомот, ва ҳолигоҳҳои ҳуқуқӣ ба ҷинойткорони ҷангии фашистӣ имкон дод, ки ба Амрикои Ҷанубӣ фирор кунанд ва солҳои зиёд пас аз анҷоми Ҷанги Дуҷуми Ҷаҳонӣ аз адолат бигурезанд. ChatGPT, March, 2024.